

Församlingsbrev i Påsktiden 2021, Equmeniakyrkan Kalix.

Femte söndagen i Påsktiden: Att växa i tro.

Herrens ord kom till Hosea: (Hosea 11:1-4)

När Israel var ung fick jag honom kär, och från Egypten kallade jag min son. Men ju mer jag kallar på dem, desto mer går de bort från mig. De offerar åt baalsgudarna och tänder offereld åt belätena.

Ändå var det jag som lärde Efraim gå och jag som tog dem i mina armar, men de förstod inte att jag botade dem. Med trofasthetens band drog jag dem, med kärlekens rep. Jag var som den som lyfter upp ett barn till kinden. Jag böjde mig ner och gav dem att äta.

De band som förbinder människan med Gud är vävda samman av två mycket slitstarka och elastiska material: Kärlek och trofasthet. Frågan kan ställas om hur mycket svek och bortvändhet man kan belasta dessa band med utan att de brister? Hur långt bort från Gud kan en människa komma, hur djupt kan hon sjunka?

När profeten Hosea ska beskriva förhållandet mellan folket och Gud tar han till drastiska bilder. Gud är den försmädd äkta man vars hustru gång på gång bedrar honom. Varje nytt förtroende slutar i ett nytt - och ännu djupare - svek. Gud är den pappa som tog sitt barn i sina armar, lärde det gå, lyfte det till kinden, som närde och älskade. Men Gud är också den pappa som fann att barnet använde styrkan i sina ben till att överge, friheten till att svika: Ju mer jag kallar på dem, desto mer går de bort ifrån mig.

Någonstans måste väl ändå Guds kärlek sätta en gräns? Det måste väl finnas ett "hit men inte längre"? Nej. Det finns faktiskt inte någon sådan punkt. Korset berättar att Gud var beredd att gå hur långt som helst. Därför finns det - längst ner i den sörjiga botten av varje svek - ett band att fatta, en livlina.

Det är av Guds trofasthet det bandet är vävt. Inte vår.

Tomas Sjödin i boken Från Hjärta Till Hjärta

Ytterligare några tankar på samma tema:

Jag tänker att söndagens rubrik går att tolka på i alla fall två sätt:

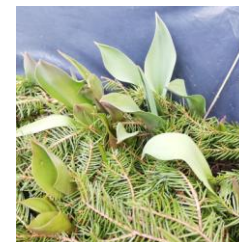
- att växa i tro kan betyda att min tro växer, blir större, starkare eller hur man nu mäter tro.
- i den andra tolkningen är tron s a s myllan, det som omger mig och som jag – och min tillit - får stå o växa i.

Som två olika håll att rikta blicken:

- I den första riktar vi blicken mot oss själva. Frågar kanske: Hur ser mitt inre ut, vad finns det för tro där? Ligger den under en massa bråte? Är den varm eller kall?
- I den andra undersöker vi i stället myllan. Riktar blicken mot Gud själv. Guds trofasthet – en mylla där vår tillit kan gro och växa.

Båda blickriktningarna är viktiga. Och jag tror inte det finns någon mall för hur man ska växla mellan dem. Må vi hjälpas åt, så att ingen vare sig fastnar med blicken, eller aldrig låter ögonen vila någonstans.

Johannes konstaterar (1 Joh 4:14): *Vi har sett och kan vittna om att Fadern har sänt sin Son att rädda världen.* Lena

Från styrelsen.

17 maj är nästa dag för nya riktlinjer från myndigheterna. Till dess:

- fortsätter vi med andakter kl 10.30 och 11.15 på söndagarna. Hittills har vi inte varit fler än sex personer vid något tillfälle, så det finns plats för fler.
- bön tis kl 10 i Betel, tor kl 14 i Pålänge.
- Kristi Himmelfärds dag blir det Gökotta på Degerberget kl 8-10.
- Preliminärt datum för årsmötet är 5 juni.